

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem Mgr. Vítem Bičákem v právní věci žalobce: Bc. J. [redacted] M. [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted] zastoupenému JUDr. Kateřinou Šebkovou, advokátkou, se sídlem Rohanské nábřeží 657/7, Praha 8, proti žalované: Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o zaplacení 184 538,72 Kč s příslušenstvím

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku [redacted] - Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně z částky [redacted] Kč od 20. 9. 2013 do 10. 12. 2013 a z částky [redacted] - Kč od 11. 12. 2013 do zaplacení, a to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Zamítá se žaloba o zaplacení částky 143 650,72 Kč s příslušenstvím.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci k rukám jeho právní zástupkyně JUDr. Kateřiny Šebkové náhradu nákladů řízení v částce 20 570,- Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce domáhal náhrady škody a nemajetkové újmy, které mu měly vzniknout v důsledku trestního stíhání, které proti němu bylo vedeno na základě usnesení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územní odbor OKK Příbram, ze dne 31. 1. 2011, č. j. [redacted], pro trestné činy maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti podle § 159 odst. 1 a zneužívání pravomoci veřejného činitele § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2009. Trestné činy měl žalobce spáchat ve více případech jako veřejný činitel při projednávání přestupků, kdy jednak při výkonu své pravomoci z nedbalosti zmařil splnění důležitého úkolu, jednak v úmyslu

opatřit jinému neoprávněný prospěch vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu. Posléze byl žalobce opakovaně obžaloby zproštěn, naposledy rozsudkem Okresního soudu v Rakovníku ze dne 15. 11. 2012, č. j. [REDAKCE] – [REDAKCE] který nabyl právní moci dne 12. 12. 2012, když soud dospěl k závěru, že skutek, který byl žadateli kladen za vinu, není vůbec trestným činem.

Nárok na náhradu škody byl představován náklady na obhajobu, které sestávaly z 16 úkonů právní pomoci po 1 500,- Kč, 1 úkonu po 750,- Kč a 17 režijních paušálů po 300,- Kč, cestovného (3 x Praha – [REDAKCE] a zpět) 402 km za 2 399,- Kč, z 12 půlhodin náhrady za promeškaný čas po 100,- Kč, cestovného (4 x [REDAKCE] a zpět) 488 km za 2 913,- Kč, z 16 půlhodin náhrady za promeškaný čas po 100,- Kč a hotových výdajů (kopie listin z vyšetřovacího spisu) ve výši 80,- Kč. Dále byl nárok na náhradu škody představován částkami odpovídajícími náhradě mzdy za dobu dovolené, kterou byl žalobce nucen čerpat v souvislosti s účastí u úkonů v trestním řízení a před soudem, ve výši 3 460,- Kč, a náklady na cestovné samotného žalobce za účelem jeho výslechu dne 29. 3. 2011 v [REDAKCE] (za cestu [REDAKCE] – [REDAKCE] a zpět, tj. 108 km) a za účelem účasti u hlavního líčení u Okresního soudu v Rakovníku ve dnech 6. 10. 2011, 15. 11. 2011 a 15. 11. 2012 (za cesty [REDAKCE] – [REDAKCE] a zpět, tj. 3 x 44 km), které požadoval analogicky podle pracovněprávních předpisů podle vyhlášky č. 377/2010 Sb. v částce 1 327,- Kč.

Na náhradu nemajetkové újmy žalobce požadoval částku 200 000,- Kč jako přiměřené zadostiučinění, neboť trestní řízení samo o sobě výrazně zasáhlo do osobnostních práv žalobce. Vzhledem k medializaci celé kauzy dokonce ještě před zahájením trestního stíhání od jara 2010 byl žadatel v neustálém psychickém tlaku, byly narušeny jeho pracovní, společenské i rodinné vztahy a před širokou veřejností byla poškozena jeho dobrá pověst. Žalobce uvedl, že ještě před zahájením trestního stíhání se v tisku opakovaně objevovaly zprávy o podání trestního oznámení na žalobce a jeho nadřízeného, přičemž tehdy se pro nedostatek informací nemohl jakkoliv účinně bránit. Velmi negativně žalobce vnímal, že se ke kauze vyjadřovaly i jiné státní orgány než orgány činné v trestním řízení, kdy odkázal na rozhovor s vedoucím dopravního inspektorátu Policie České republiky v [REDAKCE] deníku dne 1. 10. 2010. Daná kauza byla aktivně sledována a komentována i veřejností, regionální média informovala o probíhajícím trestním řízení i o zproštění obžaloby v prvním stupni. Následně deník [REDAKCE] informoval chybně o obsahu rozhodnutí odvolacího soudu, přičemž tato informace měla být čerpána od tiskového mluvčího Krajského soudu v Praze.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby, když nesporeovala předběžné uplatnění nároku u Ministerstva spravedlnosti dne 19. 3. 2013 s tím, že nárokům žalobce žalovaná částečně vyhověla do výše [REDAKCE] Kč na náhradě nákladů právního zastoupení, do výše 398,60 Kč na náhradě cestovného a do výše [REDAKCE] Kč stran náhrady nemajetkové újmy. Podle žalované je možno v souladu s konstantní judikaturou možno uzavřít, že v daném případě došlo ohledně žalobce k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., za které lze považovat usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 31. 1. 2011.

Ve vztahu k nároku na náhradu nákladů obhajoby, jejichž úhrada byla žalobcem doložena, žalovaná pouze odlišně posoudila výši náhrady za cestovné advokáta, kdy žalobcem byly veškeré cesty kalkulovány dle vyhlášky č. 429/2011 Sb., avšak žalovaná ve vztahu k cestám vykonaným v roce 2011 aplikovala vyhlášku č. 337/2010 Sb.

Žalovaná nevyhověl nároku na náhradu škody ve výši odpovídající náhradě mzdy za dobu dovolené ve výši 3 460,- Kč, kdy podle žalované tímto žalobci majetková škoda nevznikla. Žalobce čerpal dovolenou a za to mu byla zaměstnavatelem poskytnuta náhrada mzdy. Takto by mu byla náhrada mzdy de facto poskytnuta dvakrát.

Nároku žalobce na náhradu nákladů vynaložených na cestu osobním automobilem z místa bydliště do místa konání úkonů v trestním řízení žalovaná vyhověla pouze částečně do

výše 398,60 Kč, což zahrnuje náhradu za pohonné hmoty dle vždy aktuálních předpisů (vyhlášky č. 337/2010 a č. 429/2011 Sb.) a sdělených údajů o kilometrové vzdálenosti, průměrné spotřebě a druhu paliva, když žalovaná výslovně sporovala poskytnutí náhrady za tzv. amortizaci vozidla, neboť se podle jejího názoru nejedná o skutečnou škodu, jejíž vznik by žalobce doložil.

Ve vztahu k nároku na náhradu nemajetkové újmy žalovaná uzavřela, že každé trestní stíhání může zasáhnout do života stíhané osoby v řadě rovin s větší či menší intenzitou. Náhrada může být poskytnuta pouze za zásah do nemajetkové sféry žalobce za období jeho trestního stíhání, nikoli před jeho zahájením. Navíc podle žalované došlo-li ve věci žalobce k medializaci, tato navazovala na medializaci trestního řízení ve věci jeho nadřízeného, a souvisela i s tím, že svědkyně v posuzované věci a podřízená žalobce J. T. podala u soudu žalobu na rovné zacházení. Žalovaná poukázala, že žalobce neuvádí, zda využil možností obrany podle tiskového zákona. Ohledně povahy trestní věci horní sazba trestů sama o sobě nesvědčila zvýšené závažnosti věci, na druhou stranu žalovaná uznala, že na stíhané jednání je společností nahlíženo kriticky. Dobu trestního stíhání 1 rok a 9 měsíců nelze hodnotit jako krátkou, ale ani jako nepřiměřeně dlouhou. Navíc krom jednoho skutku byl žalobce pravomocně zproštěn po 11 měsících od zahájení trestního stíhání. Konkrétní zásah trestního stíhání do života žalobce dovodit nelze, narušení pracovních, společenských a rodinných vztahů je podle žalované tvrzeno žalobcem pouze v obecné rovině. Ve vztahu k tvrzené medializaci žalovaná uvedla, že o trestní kauze bylo informováno objektivně, nelze však přehlédnout, že žalobce byl v regionálním periodiku v některých člancích plně jmenován. Při hodnocení závažnosti nemajetkové újmy bylo přihlédnuto i k veskrze pozitivním referencím zaměstnavatele ohledně plnění pracovních povinností žalobcem. Poskytnutou částku zadostiučinění považuje žalovaná za odpovídající nemajetkové újmě.

V rozsahu částečného plnění vzal žalobce v průběhu řízení žalobu částečně zpět, když nadále z částky Kč požadoval úrok z prodlení za období od 20. 9. 2013 do 10. 12. 2013, kdy byla částka žalobci po uplynutí šestiměsíční lhůty na předběžné projednání vyplacena. V tomto rozsahu bylo řízení také zastaveno.

Ve vztahu k zaplacenému cestovnému dle vyúčtování advokáta žalobce uvedl, že uhradil cestovné v takové výši, jak mu bylo vyúčtováno, na jeho straně tak škoda prokazatelně vznikla. Současně má za to, že náhrada cestovného byla účtována v mezích obvyklých, když sice vyhláška č. 377/2010 Sb. stanovovala nižší sazbu náhrady za spotřebu pohonných hmot, avšak skutečné náklady právního zástupce vynaložené v době předmětných cest na pohonné hmoty přesahovaly vyhláškovou cenu.

Ve vztahu k nároku na náhradu cestovného, které vynaložil přímo žalobce, je podle žalobce nepochybné, že mu škoda vznikla nejen spotřebou pohonných hmot, ale i opotřebením jeho osobního vozidla. Ke stanovení výše škody pak lze aplikovat ustanovení § 136 o. s. ř., přičemž úvaha soudu by měla vycházet právě z toho, že Ministerstvo práce a sociálních věcí každoročně vydává vyhlášku, v níž dle průměrných cen vozidel a jejich životnosti stanoví sazbu základní náhrady za opotřebením vozidla pro účely pracovněprávních vztahů, a právě z těchto předpisů žalobce analogicky vycházel.

K nároku na náhradu mzdy za dobu dovolené žalobce uvedl, že tuto měl čerpat na zotavenou, což se nestalo. Žalobce by buď čerpal dovolenou na zotavenou, za což by dostal náhradu, anebo by mu náležela finanční náhrada za nevyčerpanou dovolenou. Uplatněný nárok tak má povahu ušlého zisku. V obdobných případech přitom žalovaná tyto nároky uznává.

K nároku na náhradu nemajetkové újmy žalobce doplnil, že je s ohledem na své pracovní zařazení v každodenním kontaktu s veřejností, přičemž jako orgán veřejné moci rozhoduje o právech a povinnostech druhých, trestá deliktní jednání jiných osob. S ohledem

na regionální medializaci případu a jeho charakter byl takový kontakt žalobce velmi psychicky náročný, žalobce cítil subjektivně oslabení vlastní autority jak u veřejnosti, tak i u svých podřízených a s těmito pocity byl nucen se každodenně vypořádávat. Žalobce omezil i svoji zájmovou činnost, zejm. sport, a vyhýbal se společenským událostem, aby se tak vyhnul zájmu známých a přátel o neustálé vysvětlování kauzy. Žalobce trpěl po dobu trestního řízení i [REDAKCE] obtížemi ([REDAKCE]; [REDAKCE]), odbornou pomoc nevyhledal a vše zvládal za podpory manželky, pro kterou celá věc znamenala obdobnou psychickou zátěž jako pro žalobce. Trestní řízení i přes zprošťující rozhodnutí zanechalo na žalobci u veřejnosti těžko smazatelný stín „korupčníka“, o čemž podle žalobce svědčí i reakce veřejnosti z doby po ukončení trestního řízení.

Po provedeném dokazování má soud za prokázané následující skutečnosti:

Usnesením Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Územní odbor – OHK, č. j. [REDAKCE], ze dne 31. 1. 2011, bylo zahájeno trestní stíhání žalobce jako obviněného ze spáchání trestného činu maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti podle § 159 odst. 1 trestního zákona účinného do 31. 12. 2009 (ve čtyřech případech) a trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona účinného do 31. 12. 2009 (ve dvou případech), které měl žalobce spáchat ve funkci [REDAKCE] dopravně správních agend, referátu dopravy a silničního hospodářství, Městského úřadu [REDAKCE]

Ve stejném rozsahu byla na žalobce dne 29. 7. 2011 podána u Okresního soudu v Rakovníku obžaloba.

Rozsudkem Okresního soudu v Rakovníku ze dne 15. 11. 2011, č. j. [REDAKCE] – 658, byl žalobce podle § 226 písm. b) trestního řádu v plném rozsahu zproštěn obžaloby, neboť nebylo beze všech důvodných pochybností prokázáno, že v žalobním návrhu označený skutek je skutečně trestným činem.

K odvolání státní zástupkyně v neprospěch obžalovaného byl rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 29. 2. 2012, č. j. [REDAKCE] – [REDAKCE] zrušen pouze v rozsahu jednoho ze dvou jednání, ve kterých obžaloba spatřovala trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona.

Opatřením ze dne 2. 4. 2012, č. j. [REDAKCE] – [REDAKCE], přibral Okresní soud v Rakovníku znalce z oboru písmoznalectví, aby posoudil pravost podpisů svědků na předložených listinách.

Po doplnění dokazování dle pokynu odvolacího soudu Okresní soud v Rakovníku rozsudkem ze dne 15. 11. 2012, č. j. [REDAKCE] – [REDAKCE] ve zbývajícím rozsahu žalobce opět zprostil obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu.

Podle přehledu článků na webu [REDAKCE], se v archívu nachází celkem [REDAKCE] článků v období od 19. 11. 2009 do 5. 4. 2012, kdy příjmení žalobce figuruje v posledních čtyřech případech i v titulku článku, v jednom případě i včetně informace, že byl zproštěn obžaloby.

V [REDAKCE] deníku dne 19. 3. 2010 byl na úvodní straně uveřejněn článek s titulkem Protikorupční organizace se zabývá kauzou odboru dopravy, ve kterém bylo

informováno o kauze okolo odboru dopravy Městského úřadu [REDAKCE] s tím, že organizace Transparency International podala na vedoucího odboru dopravy F [REDAKCE] a vedoucího oddělení dopravně správních agend odboru dopravy J [REDAKCE] M [REDAKCE] trestní oznámení, a to za opakované zneužívání pravomoci veřejného činitele. Podle připojeného vyjádření městského úřadu tento obdržel pouze dopis od ředitele Transparency International, který se měl týkat údajné šikany paní T [REDAKCE] za to, že své podezření oznámila tajemnici úřadu.

V týdeníku pro [REDAKCE] a [REDAKCE] dne 23. 3. 2010 byl na úvodní straně uveřejněn článek s titulkem Protikorupční organizace tvrdí, že odbor dopravy porušoval zákon. Transparency International dává na město trestní oznámení. V článku se jednalo o obdobné informace jako v [REDAKCE] deníku, když z článku dále vyplývá, že na nesrovnalosti v agendě odboru dopravy téměř rok poukazují úředníci městského úřadu L [REDAKCE] M [REDAKCE] a J [REDAKCE] T [REDAKCE], která rovněž podala žalobu o zajištění rovného zacházení na pracovišti.

V internetovém vydání [REDAKCE] byl dne 7. 5. 2010 uveřejněn článek Přečtete si dopis od TIC adresovaný zastupitelům, ve kterém byl publikován text úvodního dopisu, který obdržel starosta [REDAKCE] od Transparency International. V dopise se mj. uvádí, že se na ně obrátila referentka oddělení dopravně správní agendy odboru dopravy Městského úřadu J [REDAKCE] T [REDAKCE], která poukázala na protiprávní jednání vedoucího odboru dopravy F [REDAKCE] a vedoucího oddělení dopravně správní agendy odboru dopravy Bc. J [REDAKCE] M [REDAKCE]. S připojených příspěvků internetové diskuse nevyplývá, že tato by se týkala přímo žalobce.

V týdeníku pro [REDAKCE] a [REDAKCE] dne 22. 6. 2010 byl na úvodní straně uveřejněn článek s titulkem Úředník odboru dopravy prý odložil 83 ze 109 alkoholů. Další trestní oznámení, ve kterém bylo informováno o trestním oznámení referentky odboru dopravy J [REDAKCE] T [REDAKCE], které se mělo týkat dalších případů, při jejichž projednávání mělo dojít k promlčení vinou nečinnosti úřadu, a jmenovaná se zároveň měla pozastavit nad celkovým počtem odložených přestupků v agendě svých kolegů.

V [REDAKCE] deníku dne 1. 10. 2010, na straně [REDAKCE] v rubrice Speciál [REDAKCE] byl uveřejněn on-line rozhovor s L [REDAKCE] H [REDAKCE], vedoucím dopravního inspektorátu v [REDAKCE], který v odpovědi na otázku, co říká na to, jak s jejich prací, kterou pošlou k vyřízení na město, nakládají, tedy spíše odkládají, na odboru dopravy a co si myslí o tom, že ještě nikdo z těch, kdo zametali přestupky, nebyl potrestán, uvedl, že už by kontrolní složka měla zasáhnout, pokud přestupky jsou projednávány jinak, než mají, tak ten dotyčný úředník tam nemá co dělat, u policie by už ten dotyčný nepracoval.

V týdeníku pro [REDAKCE] a [REDAKCE] dne 11. 10. 2011 byl na úvodní straně uveřejněn článek s titulkem Další proces z odboru dopravy. Ve třech případech má prsty [REDAKCE] O [REDAKCE]. Pět nevyřešených přestupků, ve kterém bylo informováno o hlavním líčení v trestní věci žalobce, který byl označen jménem, příjmením i svou funkcí, jakož bylo i uvedeno z čeho je obviněn. Článek jinak informoval o průběhu prvního hlavního líčení, přičemž byla uvedena i část argumentace obhajoby, zejm. pracovním přetížením a nedostatečným personálním obsazením.

V internetovém vydání [redacted] deníku byl dne 11. 10. 2011 uveřejněn článek s titulkem Měl zneužít pravomoci veřejného činitele, ve kterém bylo informováno o zahájení projednávání trestní věci žalobce, který byl označen svými iniciálami.

V [redacted] deníku dne 19. 11. 2011 byl na úvodní straně uveřejněn článek s titulkem Úředník byl rakovnickým soudem zproštěn obžaloby. Městský úředník se dle soudu nedopustil ani zneužívání pravomoci, ani maření úkolu veřejného činitele. Článek se týkal nejmenovaného úředníka odboru dopravy Městského úřadu v [redacted] přičemž v závěru článku bylo připomenuto, že rakovnický soud už dříve v podobné obžalobě osvobodil i vedoucího odboru dopravy a verdikt potvrdil i Krajský soud v Praze.

V týdeníku pro [redacted] a [redacted] dne 6. 3. 2012 byl na úvodní straně uveřejněn článek s titulkem M[redacted] se vrací před soud, ve kterém týdeník stručně informoval, že případ vedoucího oddělení dopravně správních agend odboru dopravy městského úřadu, přičemž žalobce byl uveden i jménem a příjmením, byl k odvolání státního zástupce vrácen krajským soudem zpět okresnímu soudu k opětovnému projednání, přičemž týdeník nesprávně informoval, že krajský soud potvrdil zproštění obžaloby pouze v jednom z pěti projednávaných případů.

V týdeníku pro [redacted] a [redacted] dne 3. 4. 2012 byl na úvodní straně uveřejněn článek s titulkem M[redacted] zpátky na okrese, ve kterém byla na základě sdělení tiskové mluvčí okresního soudu opravena původní informace s tím, že věc byla vrácena k dalšímu řízení pouze v části týkající se jednoho dílčího skutku a ve zbývajícím rozsahu byl zprošující rozsudek potvrzen.

V týdeníku pro [redacted] a [redacted] dne 23. 10. 2012 byl na úvodní straně uveřejněn článek s titulkem Jeden případ s alkoholem se vrátil, který informoval o průběhu hlavního líčení ve věci žalobce, který byl označen jménem, příjmením i svou funkcí. Z průběhu hlavního líčení tak byla zejména citována část svědecké výpovědi svědkyně T[redacted]

V týdeníku pro [redacted] a [redacted] dne 20. 11. 2012 byl na úvodní straně uveřejněn článek s titulkem M[redacted] podruhé osvobozen, ve kterém týdeník informoval čtenáře o již druhém osvobozujícím rozsudku pro J[redacted] M[redacted] vedoucího oddělení dopravně správních agend Městského úřadu v [redacted]. Článek informoval, z jakých trestných činů byl obžalován, jaké jednání mu státním zástupce bylo kladeno za vinu, jakož i o to, že odvolacím soudem byl vrácen k projednání pouze jeden skutek z pěti, který byl v článku blíže popsán, včetně argumentace obhajoby.

V čtrnáctideníku pro [redacted] a okolí [redacted] ze dne 29. 11. 2012 byl na úvodní straně uveřejněn článek s titulkem Kostrbatý případ kostrbatého písma, který sám byl vytištěn odlišným typem písma (kurzívou) a podle obsahu je zjevně jednalo o vyjádření subjektivního pohledu novináře na jeho práci novináře při jednání soudu na podkladě jeho účasti u jednání soudu v kauze J[redacted] M[redacted], přičemž i zde bylo uvedeno, že byl podruhé osvobozen.

Z výpovědi žalobce vyplynulo, že jeho vztahy na pracovišti byly normální až do chvíle, kdy jeho podřízené J[redacted] neumožnili vedlejší pracovní činnost, teprve poté jim začala vyhrožovat, podávat stížnosti a trestní oznámení. Jejich vztahy jsou narušené dodnes, na rozdíl od ostatních referentů jí musí dávat pokyny písemně, jinak je nerespektuje.

Jmenovaná nekomunikuje ani s dalšími dvěma kolegyněmi, na které rovněž podávala trestní oznámení. V průběhu trestního stíhání žalobce setrval ve své funkci a plnil si své povinnosti. Kromě J. T. žalobce s nikým dalším na pracovišti problémy neměl. V té době s žalobcem přestal komunikovat i jeho bývalý kolega od policie H., po zprošťujícím rozsudku se spolu již zase baví. Společenské vztahy považoval žalobce za narušené zejména z důvodu svého pocitu, že se o něm mluví. Z toho důvodu omezil svoji účast na společenských akcích. Svým kamarádům a známým, vč. bývalých spolužáků na třídním srazu, musel vše stále dokola vysvětlovat, což mu bylo nepříjemné. V rámci rodiny byly narušeny jeho vztahy s rodiči manželky a až po zprošťujícím rozsudku se dostaly do normálu. Uveřejňované články se dotýkaly i jeho rodičů. Z důvodu narušené psychiky žalobce v té době přestal hrát závodně [redacted] který předtím hrál 25 let. Při závodech přitom zjišťoval, že o aféře věděli lidé i 120 km daleko.

Fakturou č. 2012099 ze dne 10. 1. 2013 vyúčtovala JUDr. Kateřina Šebková žalobci mimosmluvní odměnu za poskytnuté právní služby ve výši 24 750,- Kč (za 16 úkonů po 1 500,- Kč a 1 úkon po 750,- Kč), náhradu hotových výdajů (kopie listin ze spisu) ve výši 80,- Kč, cestovné (3 x [redacted] - [redacted] a zpět, 4 x [redacted] - [redacted] a zpět) ve výši 5 312,- Kč, náhradu za promeškaný čas ve výši 2 800,- Kč a režijní paušál (17 x 300,- Kč) ve výši 5 100,- Kč, spolu s 20% DPH celkem 45 634,40 Kč. Podle přílohy k faktuře označené jako Specifikace vyúčtování právních služeb bylo cestovné za cesty osobním automobilem vyčísleno dle vyhlášky č. 429/2011 Sb.

Podle technického průkazu je právní zástupkyně žalobce od 29. 6. 2009 vlastníkem vozidla Hyundai i30CW se spotřebou benzínu (BA 95 B) 8.0/5.2/6.2 l/100 km.

Z předložených účtenek vyplývá, že dne 29. 3. 2011 byl nakoupen Natural 95 za cenu 33,80 Kč/l, dne 21. 4. 2011 za cenu 34,60 Kč/l a dne 21. 6. 2011 za cenu 35,90 Kč/l.

Podle výpisů z www.mapy.cz je vzdálenost ze sídla advokátní kanceláře JUDr. Kateřiny Šebkové do [redacted] 67 km a do [redacted] 61 km a vzdálenost z [redacted] do Příbrami je 54 km a z [redacted] do [redacted] je 22 km.

Úhrada nákladů obhajoby v částce 45 634,40 Kč je dokládána výpisem z internetového bankovníctví ze dne 31. 1. 2013.

Podle technického průkazu je žalobce od 1. 2. 2011 vlastníkem vozidla Renault Megane Scenic, spotřeba motorové nafty z technického průkazu nevyplývá.

Podle předložených dovolenek, výplatních listin a evidence docházky zaměstnanců čerpal žalobce v zaměstnání dovolenou dne [redacted], za což mu byla vyplacena náhrada [redacted] Kč, dne 6. 10. 2011 půl dne, za což mu byla vyplacena náhrada [redacted] Kč, a dne 15. 11. 2011, za což mu byla vyplacena náhrada mzdy [redacted] - Kč.

Žalobce své nároky uplatnil u Ministerstva spravedlnosti dne 19. 3. 2013, jak vyplývá z dopisu jeho právní zástupkyně z téhož dne s připojeným podacím razítkem ministerstva, shora uvedené stanovisko ministerstvo sdělilo dopisem ze dne 5. 12. 2013.

Žalobce prostřednictvím své právní zástupkyně zaslal žalované dne 3. 10. 2013 předžalobní výzvu, jak vyplývá z dopisu ze dne 3. 10. 2013 ve spojení s připojenou doručenkou z datové schránky.

Podle § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., v platném znění, nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle § 31a odst. 1 bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Mezi účastníky nebylo sporu o naplnění předpokladů vzniku odpovědnosti státu podle § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., když usnesení o zahájení trestního stíhání je nutno považovat za nezákonné rozhodnutí, byl-li žalobce následně zproštěn obžaloby, což je potvrzováno i provedeným dokazováním.

Ve vztahu k nároku na náhradu škody soud neshledal jako důvodný doplatek na cestovním zaplaceném v rámci nákladů obhajoby. V rámci fakturace bylo výslovně uvedeno, že cestovné je účtováno podle vyhlášky č. 429/2011 Sb., což v zásadě odpovídá ustanovení § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, přičemž s žalovanou lze souhlasit, že tuto lze použít pouze v případě cest v roce 2012, zatímco za rok 2011 je nutno postupovat podle vyhlášky č. 377/2010 Sb. Bylo-li dodatečně argumentováno tím, že byly účtovány skutečné náklady na palivo, pak toto nevyplývá nejen ze samotné fakturace (její přílohy), ale nebylo to uvedeno ani při uplatnění nároku u Ministerstva spravedlnosti. Krom toho dodatečně předložené účtenky se netýkají všech účtovaných cest, když časově zhruba odpovídá pouze účtenka ze dne 29. 3. 2011.

Soud se rovněž ztotožnil s obranou žalované, že čerpání dovolené nelze považovat za škodu, neboť žalobci v této souvislosti byla vyplacena náhrada mzdy, tudíž žalobci nic neušlo. Argumentace žalobce, že pokud by tuto nevyčerpal v souvislosti s účastí na trestním řízení, mohla mu být následně proplacena, pokud by ji nevyčerpal vůbec, je ryze spekulativní. Žalobce v souvislosti se svojí účastí na trestním řízení měl nárok na neplacené volno. Jestliže by je čerpal a v důsledku toho by mu ušla mzda, jednalo by se o škodu ve formě ušlého zisku, k tomu ovšem v případě žalobce nedošlo.

Naproti tomu soud shledal důvodným nárok žalobce na náhradu škody představované opotřebením jeho vozidla, které použil k cestám v souvislosti se svojí účastí na trestním řízení. Je nepochybné, že užíváním se vozidlo opotřebovává, kdy se jedná nejen o opotřebení mechanických částí vozu, znehodnocení či spotřebování kapalin apod., čímž vzniká žalobci škoda, neboť se věc v jeho vlastnictví znehodnocuje. Vyčíslení takové škody je značně obtížné, není-li přímo nemožné. Dojde-li přitom soud k závěru o vzniku škody, nemůže žalobu zamítnout s odůvodněním, že není možné prokázat výši škody. Na takový případ dopadá ustanovení § 136 o. s. ř. Podle soudu přitom paušální sazba základní náhrady za používání osobního silničního motorového vozidla není stanovena pouze pro potřeby účetnictví, naopak již z názvu vyplývá, že má sloužit právě jako náhrada, když jinak by výši

škody představovanou opotřebením vozidla jeho použitím bylo možno stanovit jen s nepoměrnými obtížemi či vůbec. Soud tedy vyšel analogicky z náhrady stanovené vyhláškami č. 377/2010 Sb. a č. 429/2011 Sb. a jako důvodný shledal nárok na zaplacení náhrady škody ve výši [REDAKCE] Kč, tj. 3,70 Kč x 240 km.

Ve vztahu k nároku na náhradu přiměřeného zadostiučinění podle § 31a zákona č. 82/1998 Sb. soud vyšel z právního názoru, o kterém účastníky i postupem podle § 118a o. s. ř. použil, že je v řízení na žalobci, aby spolu s odpovědnostním titulem, v daném případě rozhodnutím o zahájení trestního stíhání, tvrdil a prokazoval i existenci skutečností, které lze právně kvalifikovat jako porušení konkrétního práva žalobce, např. práva na rodinný život, a vznik nemajetkové újmy představované např. úzkostí, nepohodlím, nejistotou vzniklé v příčinné souvislosti s danými skutečnostmi.

Současně soud poukázal na judikaturu Nejvyššího soudu k otázce kritérií pro stanovení formy a výše zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, kdy Nejvyšší soud např. v rozsudku sp. zn. [REDAKCE] v publikované právní větě konstatoval, že zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, se poskytuje podle § 31a odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb., jenž je normou z relativně neurčitou hypotézou, která není stanovená přímo právním předpisem, a jenž přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého a předem neomezeného okruhu okolností. Soudy při stanovení formy či výše zadostiučinění vychází především z povahy trestní věci, z délky trestního řízení, a především dopadu trestního řízení do osobnostní sféry poškozené osoby. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva na místě pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat. Nejvyšší soud dále blíže objasnil, co se rozumí povahou trestní věci, délkou trestního řízení a následky způsobenými trestním řízením v osobnostní sféře poškozeného. Tvrdil-li žalobce v nynější věci konkrétní negativní dopady svého trestního stíhání spočívající v narušení rodinných, společenských a pracovních vztahů, pak tato tvrzení nepochybně směřovala ke kritériu následků způsobených trestním řízením. Nejvyšší soud v citovaném rozhodnutí dále uvedl, k jakým okolnostem dle shora uvedených kritérií je třeba při stanovení formy a výše zadostiučinění přihlídnout a uzavřel, že v konečném důsledku musí výše soudem přiznaného zadostiučinění odpovídat výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích poměřovaných zejména s ohledem na uvedená kritéria shodují. Jinak vyjádřeno, výše přiznaného zadostiučinění by se neměla bez zjevných a podstatných skutkových odlišností konkrétního případu podstatně odlišovat od zadostiučinění přiznaného v případě skutkově obdobném. Významnější odchylka je v tomto směru možná jen tehdy, bude-li též řádně a přesvědčivě zdůvodněna.

V řízení je to žalobě, kdo žalobou uplatňuje nárok na zaplacení peněžité částky, kterou považuje za přiměřené zadostiučinění. Aby zadostiučinění bylo možno považovat za přiměřené, mělo by odpovídat výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích shodují, tedy výše přiznaného zadostiučinění by se neměla bez zjevných a podstatných skutkových odlišností konkrétního případu podstatně odlišovat od zadostiučinění přiznaného v případě skutkově obdobném. Je tedy na žalobci, aby v rámci žaloby provedl srovnání zejména na podkladě judikatury vyšších soudů či Evropského soudu pro lidská práva s jinými případy odškodňování nemajetkové újmy vzniklé v důsledku porušení stejných práv, a není-li jich, pak i porušení jiných práv, bude-li zřejmé, že oba případy vykazují pro rozhodnutí soudu významné množství jednotících prvků. Bez tohoto

srovnání zpravidla nebude možno učinit závěr, že právě žalobcem požadovanou částku, nebo jakoukoliv jinou, lze považovat za přiměřené zadostiučinění a za přiměřené zadostiučinění bude možno považovat konstatování porušení práva podle § 31a odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb. Byť požadavek srovnání výše žalované částky s jinými případy odškodnění primárně tíží žalobce je nepochybně i v zájmu žalované, aby obdobně provedla srovnání s případy, kde bylo poškozenému přiznáno zadostiučinění v penězích vůbec, nebo přiznáno v nižší než požadované částce.

Výše soudem přiznaného zadostiučinění tedy musí odpovídat výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích shodují, a významnější odchylka je v tomto směru možná jen tehdy, bude-li řádně a přesvědčivě odůvodněna. Není-li takový případ, který by se v podstatných znacích shodoval s projednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy, např. z titulu odpovědnosti státu za nezákonné omezení osobní svobody, nepřiměřenou délku řízení, náhrady nemajetkové újmy na zdraví ve formě bolestného či ztížení společenského uplatnění, újmy na osobnostních právech v rámci ochrany osobnosti, újmy z titulu porušení zákazu diskriminace podle obecné úpravy, v pracovněprávních vztazích apod. Přitom je třeba uvést podstatné společné a rozdílné znaky a vysvětlit, jakým způsobem se tyto společné a rozdílné znaky promítly do výše požadovaného zadostiučinění, tj. z jakého důvodu je přiznané zadostiučinění přiměřené ve srovnání s jiným zadostiučiněním přiznaným z jiného právního důvodu. Nebude-li možné postupovat ani podle jiného případu náhrady nemajetkové újmy, je třeba stanovit přiměřené zadostiučinění v takové výši, která bude odpovídat ekonomické realitě České republiky a tomu, co by obecně bylo vnímáno jako spravedlivé. I v takovém případě bude ale primárně na žalobci, aby zvolil přesvědčivé srovnání, podle kterého jeho újma z hlediska spravedlnosti není menší než újma jiná, ze které se přiznává minimálně žalovaná částka.

V souvislosti s judikaturou týkající se odškodňování nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, poukázal soud na základě vlastní činnosti např. na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2012, č. j. [REDAKCE] - [REDAKCE] kde v souvislosti s nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním bylo poskytnuto zadostiučinění v částce [REDAKCE] Kč, přičemž se jednalo o trestní stíhání celníka v souvislosti s jeho služební činností, kdy tento byl trestně stíhán pro spáchání trestného činu přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákona a zneužití pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona.

Dle názoru soudu uvedený případ obsahoval mnohé společné znaky s trestní věcí žalobce (trestní stíhání veřejného činitele v souvislosti s porušování povinností při výkonu pravomoci veřejného činitele). Nicméně současně poukázáno na to, že ve věci sp. zn. [REDAKCE] byl žalobce obžalován i z trestného činu přijímání úplatku, což je nepochybně i s ohledem na trestní sazbu závažnější trestný čin, než z kterého byl obžalován nynější žalobce. Krom toho byl v uvedené věci žalobce po dobu trestního stíhání zproštěn výkonu služby, s čímž bylo spojeno i snížení jeho platu na polovinu, a to po dobu půl roku, což zasáhlo i do jeho možnosti uspokojivě vyživovat nezletilé děti. Na druhou stranu byla závažnost dopadu do žalobcových práv částečně zmírněna poměrně rychlým průběhem trestního stíhání, kdy ve srovnání s nynějším případem žalobce, probíhalo trestní stíhání jen 5 měsíců.

Účastníci řízení přes výzvu soudu postupem podle § 118a o. s. ř. jinou relevantní soudní judikaturu neoznačili, ani neuplatnili odlišnou argumentaci odškodňováním nemajetkové újmy v jiných případech. Soud tedy při posuzování výše zadostiučinění vyšel ze

srovnání se shora citovaným rozhodnutím, které i přes uvedené dílčí odlišnosti považuje za přílehlavé a využitelné.

Ve vztahu k délce trestního řízení vyšel soud z toho, že trestní stíhání žalobce trvalo od 31. 1. 2011, kdy bylo jeho trestní stíhání zahájeno, do 12. 12. 2012, kdy nabyl právní moci druhý zprošťující rozsudek okresního soudu, přičemž s výjimkou jedné věci, bylo trestní stíhání (ve vztahu k dalším 5 jednáním) pravomocně skončeno již 29. 2. 2012. Celé trestní stíhání tedy trvalo něco málo přes 1 rok a 10 měsíců, k většině útoků pak 13 měsíců. Délku trestního řízení lze přitom považovat v zásadě za adekvátní povaze věci, rozsahu dokazování (výslechy svědků, listinnými důkazy, jakož i znaleckým posudkem), jakož i s ohledem na částečně odlišný názor odvolacího soudu.

Povaha trestní věci je pak dána především tím, že žalobce jako vedoucí oddělení městského úřadu projednávající přestupky v dopravě byl trestně stíhán pro jednání, které mělo spočívat právě v porušování jeho povinností při výkonu pravomoci veřejného činitele. Nepochybně mu tak bylo kladeno za vinu jednání, které je společností vnímáno zvláště citlivě, a to zvláště v oblasti přestupků v silniční dopravě. Na druhou stranu žalobce nebyl ohrožen vysokou trestní sazbou (od 6 měsíců do 3 let odnětí svobody) a patrně neměl důvod, zvláště pak po částečném zproštění, se obávat, že by mohl být odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. V tom je i zásadní odlišnost se shora uvedeným případem trestního stíhání pro trestný čin přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákona, kde byl obviněný ohrožen mnohem vyšší sazbou (od 2 do 8 let) trestu odnětí svobody. Rovněž mohl žalobce důvodně očekávat, že v případě odsouzení by nadále nemohl vykonávat své zaměstnání, byť na rozdíl od shora uvedeného případu nebyl po dobu trestního stíhání postaven mimo službu, tudíž své právo obstarávat si prostředky vlastní prací mohl vnímat jako ohrožené, nicméně dotčeno nebylo.

S uvedeným souvisí i dopad trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce. Soud na rozdíl od žalobce nedospěl k závěru, že by trestní stíhání přímo narušilo jeho vztahy na pracovišti. Dle názoru soudu byl dopad přesně opačný, kdy narušené vztahy na pracovišti, ať už příčina byla jakákoliv, zejm. ve vztahu k podřízené referentce J. T. vedly k šíření informací do sdělovacích prostředků ještě před samotným zahájením trestního stíhání a vedlo i k podání trestního oznámení. Jmenovaná nepochybně sledovala, ať už subjektivně důvodně či nedůvodně, poškození žalobce, a zřejmě byla v tomto směru aktivní, jak vyplynulo i z doslovných citací ve sdělovacích prostředcích, a byla patrně „aktivní“ až do té míry, že její svědecká výpověď nebyla soudy v trestním řízení považována za zcela nezaujatou. Zejména ve vazbě na jednání této podřízené se o situaci na pracovišti žalobce a o jeho rozhodovací činnost začaly zajímat sdělovací prostředky ještě před zahájením trestního stíhání. V tomto směru lze samotný zprošťující rozsudek (rozsudky) považovat za nezanedbatelnou formu zadostiučinění. V této souvislosti je možno poukázat např. na postoj vedoucího dopravního inspektorátu policie, který projevoval kritický postoj k žalobci nepochybně již před zahájením trestního stíhání, jak vyplynulo z citovaného novinového rozhovoru, jakož i výpovědi žalobce, a po zprošťujícím rozsudku s tímto začal opět komunikovat. Je tedy nepochybné, že společenská a pracovní pověst žalobce, narušená ještě před zahájením trestního stíhání, tedy vydáním nezákonného rozhodnutí, byla právě v důsledku zprošťujícího rozsudku do značné míry napravena, přičemž nebýt trestního stíhání, nemohl by být vydán ani zprošťující rozsudek. Byť stát v zásadě nemůže odpovídat za činnost sdělovacích prostředků, nelze z předložených článků dovodit, že by sdělovací prostředky nebyly vedeny snahou po maximálně objektivním informování o průběhu trestního stíhání, jakož i jeho výsledku, byl dán rovněž prostor obhajobě, články nebyly formulovány nijak zaujatě, spíše věcně, a byla-li

snad publikována nepřesná informace (ohledně rozsahu zrušujícího rozhodnutí odvolacího soudu) byla následně zjednána náprava. Na druhou stranu soud i na základě výpovědi žalobce nemá pochybnosti o důsledcích trestního stíhání, zvláště když byl žalobce v postavení řídicího pracovníka městského úřadu ve městě velikosti [redacted] a žijícího v malé obci, kde určitě nelze hovořit o obdobné anonymitě jako v případě krajských měst či dokonce Prahy. Byť byla společenská a pracovní pověst žalobce nepochybně narušena již před zahájením trestního stíhání nelze pochybovat o tom, že zahájením trestního stíhání a veřejným projednáváním před soudem za účasti sdělovacích prostředků se tato újma nepochybně zintenzivnila. V případě žalobce tak nepochybně byla narušena jeho práva na zachování lidské důstojnosti, osobní cti, dobré pověsti a ochranu jména, včetně částečného narušení soukromého života (článek 10 Listiny základních práv a svobod). Soud nepochybuje o úzkostném vnímání tohoto narušení ze strany žalobce, ať už se týče jeho vnímání společenských kontaktů či vnímání vlastní autority při plnění pracovních povinností v přestupkových řízeních minimálně po dobu trestního stíhání, když jistě značně nepříjemné musí být neustálé vysvětlování vlastního chování v okruhu svých přátel, známých, sousedů apod.

Na tomto základě soud, a to i v souladu se žalovanou, dospěl k závěru, že nemajetkovou újmu způsobenou žalobci nezákonným rozhodnutím nelze ve smyslu § 31a odst. 1 a 2 zákona č. 82/1998 Sb. nahradit jinak, než poskytnutím zadostiučinění v penězích, když samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění soud v souladu i se shora citovanou judikaturou vyšel z toho, že v konečném důsledku musí výše soudem přiznaného zadostiučinění odpovídat výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích poměřovaných zejména s ohledem na shora uvedená kritéria (délka trestního stíhání, povaha věci a dopad trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce) shodují. Jinak vyjádřeno, výše přiznaného zadostiučinění by se neměla bez zjevných a podstatných skutkových odlišností konkrétního případu podstatně odlišovat od zadostiučinění přiznaného v případě skutkově obdobném. Významnější odchylka je v tomto směru možná jen tehdy, bude-li též řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Za situace, kdy soudu nebyla účastníky označena jiná judikatura, vyšel soud z jemu známého shora citovaného rozhodnutí, kde jako přiměřené zadostiučinění byla shledána částka 100 000,- Kč. Soud přihlédl k tomu, že v nyní projednávané věci trvalo trestní řízení výrazně delší dobu a bezprostřední okolí žalobce průběh trestního stíhání nepochybně i mnohem více v podmínkách malé obce a města [redacted] více vnímalo. I přesto však soud dospěl k závěru, že je v daném případě poskytnout zadostiučinění ve významně nižší částce 60 000,- Kč, když jako významnější vnímal částečně odlišnou povahu trestní věci (jednalo se o jednání společností vnímané nepochybně jako méně závažné ve srovnání s přijímáním úplatku, žalobce byl ohrožen i výrazně nižší trestní sazbou) a po dobu trestního stíhání nebyl žalobce postaven mimo službu s dopadem do výše příjmu a obživy rodiny. Žalovaná přitom z tohoto titulu žalobci vyplatila již zadostiučinění ve výši [redacted] Kč.

Na základě výše uvedeného soud žalobě částečně vyhověl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku, co do požadavku na zaplacení další částky přiměřeného zadostiučinění ve výši [redacted] Kč a co do požadavku na náhradu škody představované opotřebením vozidla žalobce ve výši [redacted] Kč. Výše úroku z prodlení byla stanovena v souladu s nařízením vlády č. 142/1992 Sb., přičemž žalovaná se dostala do prodlení uplynutím šestiměsíční lhůty od uplatnění nároku u Ministerstva spravedlnosti (§ 15 zákona č. 82/1998 Sb.), to se týká i částky žalovanou zaplacenou dobrovolně, avšak již po uplynutí šestiměsíční lhůty.

Ve zbývajícím rozsahu pak soud z důvodu shora uvedených žalobu jako nedůvodnou zamítl, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozsudku, rozhodl soud podle § 142 odst. 3 o. s. ř., když procesní neúspěch žalobce sestává toliko ze zamítnutých nároků na náhradu škody představované dovolenou a částí nákladů na obhajobu v částce 3 650,72 Kč, tedy v poměrně nepatrné části, když ve zbývajícím požadavku na přiměřené zadostiučinění byla žaloba podána důvodně, příp. byla zamítnuta z důvodu, že výše plnění závisela na úvaze soudu. Náklady řízení žalobce jsou představovány sazbou odměny advokáta podle § 7 a podpůrného použití § 9. odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, á 3 100,- Kč za 6 úkonů právní pomoci (převzetí zastoupení, sepis žaloby, 2x sepis vyjádření ve věci samé a 2x účast u jednání soudu), paušální náhradou hotových výdajů advokáta á 300,- Kč za 6 úkonů právní pomoci a 21% sazbou DPH.

Lhůta k plnění byla stanovena v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 o. s. ř. s přihlédnutím k žádosti žalované.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od jeho doručení a tok Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nebude-li povinnost uložená vykonatelným soudním rozhodnutím splněna dobrovolně, může oprávněný proti povinnému navrhnout soudní výkon rozhodnutí či soudní exekuci.

V Praze dne 15. října 2015

Mgr. Vít Bičák, v.r.
Soudce

Za správnost vyhotovení: Dračková